No. 91. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 30 Julij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

ROME, den 18. Julij. Een zonderling gerucht is heden alhier verspreid. Er zou van niets minder sprake zijn, dan van het ontdekken van een complot der behoudende partij, waarin voorname personen zouden gewikkeld zijn. Reeds eene menigte arrestatien hebben dien ten gevolge plaats gehad, en de burgerij is onder de wapenen gekomen. Voor zoover men weet, zou de uitbarsting den 17. plaats hebben, bij gelegenheid van het afsteken van vuurwerk ter eere van den paus; men zou de Siciliaansche vesper in Rome hebben herhaald. Door huurlingen zouden de soldaten worden aangevallen; de tot het complot behoorende officieren zouden hierop bevel geven tot vuren, terwijl een 50tal losgelaten gevangenen, met dolken gewapend, het bloedbad zouden vergrooten. De Ciceronachia had alles ontdekt.

DUITSCHLAND.

— Onlangs had in de straten van Munchen een zonderling schouwspel plaats. Het was eene calèche, door twee groote wolven getrokken, welke de heer *Woranzof*, vroeger een koopman te St. Petersburg, zeer jong in een bosch nabij Wilna vond, en zoo wel getemd had, dat zij zoo leerzaam zijn als paarden. Deze dieren zijn getuigd even als koetspaarden en hebben hun bloeddorstig instinct geheel verloren; alleen, moeten zij, op bevel der policie steeds gemuilband zijn. Reeds verscheidene malen is de heer *Woranzof* met zijne ekwipaadje de stad doorgetrokken, telken male door eene aanzienlijke menigte vergezeld.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 23. Julij. Heden heeft het hof der Pairs zijn tweede vonnis in de zaak van den heer *Pellapra* bekend gemaakt. Na het antwoord van de beschuldigde, het requisitoir van den procureur generaal en de verdediging van den advocaat *Chaix-d'Est-Ange* gehoord te hebben, heeft het hof hem veroordeeld tot: «Verlies van burgerlijke regten, en 10,000 fr. boete." Terstond na de uitspraak van het vonnis heeft zich de griffier naar de gevangenis van de Luxembourg begeven, ten einde er den heer *Pellapra* mede bekend te maken. De beschuldigde kan dezen avond reeds den kerker verlaten, doch niet, voor hij 11,000 fr. heeft gestort, als 10,000 fr. boete, en 1000 fr. voor proceskosten.

— Den 21. Julij heeft eene hevige ontploffing in de werkplaats en de arsenalen te Rochefort plaats gehad. Van de 28 personen, die zich er in bevonden, zijn er slechts 6 gered. Dit gedeelte was gelukkig door een kanaal afgescheiden van de grootere gebouwen en werkplaatsen, en is daardoor meerder onheil voorgekomen.

— Te Gaillon heeft eene jufvrouw dezer dagen een kind ten doop geheven, na over twintig jaren van deszelfs moeder en over veertig van deszelfs grootmoeder meter te zijn geweest.

— De correctionele regtbank van Lyon heeft den heer *Lyvrier*, directeur van het pensionaat in het Karthuizersklooster, tot 6 maanden gevangenis en 10,000 frs. boete verwezen, wegens het houden eener geheime drukpers in dat gesticht.

— Men kan tegenwoordig in den circus der *Champs-Elysées* een schouwspel bijwonen, hetwelk een Indischen droom gelijkt of wel den *midsummernight's-dream* des Engelschen dichters: — het is eene geheele geschiedenis van een' olifant. Een jaar geleden, namelijk, kwam er te Marseille incognito een olifant aan; hij kwam uit Italië; de doctors hadden hem eene verandering van lucht aangeraden, tot herstel van een colossalen *spleen*. Te Marseille zijn de olifanten zoo gemeen, dat niemand zich de moeite geeft, hem op de kermis te gaan bewonderen; de eigenaar van den onzen zag zich dus genoodzaakt failliet te maken; men verkocht zijne beritting. De reus van het dierenrijk werd bij afslag verkocht, bij snuitgeluid, door het ministerie van eenen deurwaarder, behoorlijk gepatenteerd. Een eenige kooper bood zich aan, de heer *Hutter*, een man, die door zijnen geheimzinnigen naam, en door deszelfs initialen *H.* bestemd was tot den aankoop van eenen olifant.

De heer *Hutter* bezat een hond van schoon Newfoundlands ras, *Morey* genaamd, en die behoefte gevoelde aan eenen vertrouwden vriend, met wien hij zijne huisselijke zorgen zou kunnen deelen; die gekochte olifant werd die vriend. De twee dieren vervaardigden zich terstond, tot hun gebruik, eene taal, een woordenboek, eene pantomime, en verpoosden zich in gesprekken, vol van zedelijk genot. Dikwijls, des nachts, wanneer de nieuwsgierigen sliepen, gingen de twee vrienden, begeleid door den heer *Hutter*, een bad nemen in de Middellandsche zee, dartelten als halcioenen in het schuim der golven, en vervrolijkten de wacht van den droefgeestigen tolwachter, den eenigen getuige van die blijde spelen. Maar alle geluk heeft zijn troebel in dit ondermaansche; mijnheer *Hutter* werd zeer verdacht van op eene nieuwe wijs zout te smokkelen. Men beschuldigde den olifant van iederen nacht in zijnen snuit een stuk Middelandsche zee te bewaren, om het daarna in een zoutvat uit te storten en de schatkist te frauderen. De douane dreigde den olifant in beslag te nemen ten behoeve van den zoölogischen tuin van Marseille, die in zijne menagerie slechts ledige hokken heeft. De heer *Hutter* beschouwde die bedreiging aanvankelijk als eene poëtische grap, ontbloot van Attisch zout; maar toen er een dwangschrift verscheen, met gezegelden ernst, zag de heer *Hutter* af van de zeebaden en begaf zich in karavane naar Parijs.

Na dertig dagen van nachtelijken marsch stapte de heer *Hutter* af in de *Champs Elysées, avenue Gabrielle*, bij eenen herbergier, die te voet en te olifant logeert. De vernuftige directeur van den circus, de heer *Gallois*, die zooveel partij weet te trekken van de viervoeters om de tweevoeters te verlustigen, sloot eene overeenkomst met den heer *Hutter* en den olifant. Het dier, hetwelk zich met deernis het failliet van zijn eersten meester herinnerde, verheugde zich met het vooruitzigt geld te zullen verdienen tot verrijking van den heer *Hutter*, en het beloofde alle rollen te zullen volvoeren, welke de olympische letterkunde het toevertrouwen wilde; in zijne blijdschap voerde het daarbij oogenblikkelijk eene kleine polka uit, welke het aangeleerd had terwijl het luisterde naar het orkest van zijnen buurman *Mabille*.

De hond *Morey* deelde de algemeene vreugde niet. Ziedaar een verloren olifant, — zeide hij, terwijl hij de ooren liet hangen en de pooten spinxaardig uitstrekte; hij zal zich aan de wereld overgeven; hij zal zich laten bedwelmen door toejuichingen; hij zal zijne onschuld en zedigheid verliezen te midden der verleidingen des tooneels: over weinige dagen zal hij mij behandelen als een hond!

Morey redeneerde als hadde hij te doen gehad met een mensch, en hij bedroog zich.

Den volgenden morgen verschenen de palfreniers van den heer *Gallois*, in groote Siameesche statie, bij den heer *Hutter*, om den olifant af te halen voor de repetitie.

De olifant zag de palfreniers aan met kleine spotachtige oogen, en roerde zich niet. De tijd verliep. De heer *Hutter*, bedreigd met eene boete, smeekte den olifant zich naar den circus te begeven. Het was onmogelijk dien rots in beweging te brengen, dien colossus zijne standvastige bedaardheid te doen opgeven.

De hond *Morey* schudde van lagchen in eenen hoek van den stal, en zijne schorre keeltoonen raadden zijnen reusachtigen vriend aan, in zijn deugdzaam besluit te volharden.

Adolf Franconi, voor wien *Virgilius* zijn vers schijnt te hebben geschreven:

« *Lausus, equum domitor debellator que ferarum*," verscheen inmiddels bij den heer *Hutter*, en wendde nieuwe pogingen aan, in die geheimzinnige taal, welke de eerste mensch tot Eden's dieren sprak.

De heldhaftige reiziger *Le Vailliant* verhaalt, dat hij, eens eenen touraco in eene engte der Grijze Bergen vervolgende, neus aan snuit op eenen olifant stootte van dezelfde kleur en roerloos als een klomp graniet.

Zoodanig was de houding van *Hutters* olifant ter ure eener repetitie in den nationalen circus.

Eindelijk, echter, scheen het dier bewogen door de klaagtoonen van zijnen meester, die met het geele affiche van den circus voor hetzelve stond; de olifant kromde zijnen snuit achteloos en beroerde het oor van zijnen vriend den hond, terwijl hij zijne groote ooren uitstrekte naar de deur van den stal; hetgeen duidelijk zeggen wilde: Ik zal gaan, indien *Morey* mij naar de repetitie vergezelt.

De hond loosde eenen zucht van vreugde en sprong hoog op rondom den viervoetigen reus. Mijnheer *Hutter* gloeide van hoop en sprak tot *Lausus Franconi*: Gaan wij.

Deze behing den olifant met eene ontzaggelijke linnen toga ten einde hem aan het oog der nieuwsgierigen te onttrekken en de kolossale viervoeter, als een heuvel in zijn hemd, begaf zich langzaam, voorafgegaan door den hond, naar de poort der repetitiën.

Bij het voorbijgaan der stallen van den circus wierp de hond eenen zijdelingschen blik vol verachting aan de paarden toe, en zette zich op een bankje om de oefeningen van zijnen waarden olifant bij te wonen.

Sints dien dag is men overeengekomen, dat de olifant altoos door den hond begeleid zal worden, zoo bij het uitgaan uit de stal als bij zijne terugkomst uit den circus. Bij gebrek daarvan zou de olifant niet gehouden zijn op te treden.

Het toeval, 't welk den heer *Gallois* een kolos toevoerde, voerde hem ook een wonderbaren dwerg toe. De dwerg heet *don Francisco*, hij is grande van Spanje, en geruïneerd door de assignaten der cortes; bij hem vergeleken, is *Tom Pouce* een *Goliath*. De olifant speelt met dien dwerg; en de menigte joelt bij die levende tegenstelling der schepping. De olifant blijft onverschillig bij de toejuichingen van het publiek; als hij om zijn eten gescheld heeft, als hij zijne portie groente heeft ingeslokt, en het ledige bord met gratie heeft teruggegeven, dan wendt hij zich naar den donkeren hoek, waar de eenige toeschouwer, op

TIJDVRAGEN.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

Nadat de aanklager aldus had gesproken, kreeg Gustaaf Kolb, redacteur der «*Algemeine Zeitung*," als verdediger het woord, en sprak als volgt:

«Mij is de eervolle taak opgedragen, om voor zijne majesteit koning Lodewijk van Beijeren" .... De regtbank valt den spreker in de rede, om hem te beduiden, dat hij zich binnen de grenzen der zedelijkheid en welvoegelijkheid moest houden. De openbare meening kent geene majesteit en dergelijke misdadige uitdrukkingen. Hier staat eenvoudig Lodewijk Wittelsbach, uit Munchen, en als het Beijersche volk in hem de majesteit eens opgedrongen konings vereert, zoo is wel is waar de graad van beschaving van dit volk beklagenswaardig, maar voor eene vertegenwoordigende openbare meening volgt daaruit geene verpligting om zijne majesteit te erkennen.

De verdediger verbeterde het derhalve, en begon op nieuw: De taak is mij opgedragen om den heer Lodewijk Wittelsbach, uit Munchen, en de danseres Lola zijne maitresse, wegens eene tegen hen ingestelde aanklagt te verdedigen. Ik zal mijne taak vervuld achten, wanneer ik tracht de gewigtigste punten te doen uitkomen, welke ten voordeele der beklaagden spreken, en de aanklagt, in zekere punten, die daarvoor vatbaar schijnen, krachteloos te maken.

Wat nu in de eerste plaats de objective stand van zaken betreft, welke de censuur-vrije pers zich moeite geeft als eene gemeene geslachts-vereeniging voortestellen, om daaraan allerlei gevaren voor des konings geliefde zoo wel als voor haar vaderland te trekken, zoo zal het niet moeijelijk vallen, het aangevoerde der partij daardoor te ontzenuwen, dat ik de onwaarschijnlijkheid en de onmogelijkheid, der onderhavige betrekking op physieke gronden bewijs. Van des klagers zijde heeft men zeer wijdloopige en gedetailleerde berigten, omtrent de geschiedenis der jeugd van de beklaagden; geleverde berigten die in 't bijzonder hun zedelijk karakter in een dubbelzinnig licht moesten stellen, en hunne reeds op jeugdigen leeftijd begonnene geslachts-uitspattingen ter kennis van het publiek brengen. Ik erken de waarheid van die biographische mededeelingen, doch veroorloof mij echter een geheel ander gebruik van dezelve te maken.

Is het wel denkbaar, dat een koning, dat koning Lodewijk van Beijeren, die in zijne maatschappelijke betrekking de keuze uit de gezamenlijke jonge dochters des lands vrij stond, die over de hoogste klassen der maatschappij te bevelen had; is het wel denkbaar, dat hij zich met eene dame, van zulk eene, men mag wel zeggen «afschrikkende gesteldheid, op eene wijze ingelaten zou hebben, welke men van de zijde des aanklagers zich verstout heeft aanteduiden? Inderdaad is dit zeer onwaarschijnlijk. En toch leert ons de geschiedenis der jongste dagen, dat koning Lodewijk Lola Montez met eene geestdrift en volharding toegedaan is, welke hem zelfs alle en inderdaad zeer gewigtige politieke consideration, die hem zelfs de achting des volks, de stem der openbare meening en den raad zijner getrouwe dienaren en raadslieden in den wind heeft doen slaan. Het tertium conjunctionis, het verbindings-middel moet dus wel een geheel ander geweest, als de gewone vleeschelijke liefde. De waarschijnlijkheid van de laatste wordt immers eene physieke onmogelijkheid, als men de ligchamelijke gesteldheid, den ouderdom en de geschiedenis van de hooge persoonlijkheid des beklaagden in aanmerking neemt. Koning Lodewijk telt reeds 61 jaren, en heeft bijgevolg eenen leeftijd bereikt, in hetwelk sedert lang al het vuur der jeugd en alle bekwaamheden, die tot dezen leeftijd behooren, zijn uitgebluscht. Koning Lodewijk heeft bovendien, gelijk menigeen bekend is, gedurende zijn leven in de wijnbergen des Heeren, zoo ijverig gearbeid, en ten gevolge zijner vermoeijenissen en inspanningen op dit glibberig terrein, eene zoodanige verzwakking zijner krachten en organen ondervonden, dat die voorwaarden, aan welke door de partij beweerde daadzaken, volgens de wetten van het menschelijke organismus, verbonden is, sedert lang niet meer bij hem voorhanden zijn.

Het is dus, zoo ver ik de openbare meening ken, sedert lang geen geheim meer, maar insgelijks historische daadzaak, wier waarschijnlijkheid reeds door het gansche uitzigt des beklaagden bewezen wordt. Men zie de uitgedroogde huid, die slappe leden, die uitgemergelde gestalte, dat beenderen-geraamte, dat knieknikkende onderstel, dat gebogen bovenlijf, die matte verdoofde oogen, en vrage zich zelven dan, of zulk een figuur nog de haard voor jeugdelijk vuur en de woning van vleeschelijke gedachten kan zijn

De onwaarschijnlijkheid en onmogelijkheid der door partij den beschuldigde ten laste gelegde betrekking, schijnt derhalve uit hunne wederzijdsche physieke gesteldheid te blijken. Oude heeren hebben wel is waar, dikwijls nog bijzondere lusten, en de geschiedenis leert, dat speciaal vorstelijke personen nog in hoogen ouderdom zich voor de onmogelijk gewordene vermaken der jeugd, door geheel eigendommelijke manipulatiën en operatien schadeloos gesteld hebben. Zoo lezen wij bij Suetonius in de levensbeschrijving van Tiberius, van genietingen, die slechts in een vorstelijk brein kunnen opkomen. Het oude testament meldt ons van koning David, dat hij aan 't einde zijns levens, tusschen jonge meisjes, doch geheel passief en rustig, ten minste geslapen heeft, om daardoor zijne oude leden te versterken; maar het zou verkeerd zijn, iets dergelijks in ons geval te willen aannemen, daar Lola al lang de jaren achter den rug heeft, in welke zij deze diensten zou hebben kunnen bewijzen. Geheel eigendommelijk verhalen zekere memoires van koning Lodewijk XVIII van Frankrijk: Deze vorst zou, tot den ouderdom van onzen Lodewijk gekomen zijnde, een hoofdgenot zich gemaakt hebben, de meisjes op dat gedeelte des ligchaams, dat bij het verlaten van de kamer het laatst verdwijnt, met bruine en zwarte verf, met allerlei symbolische figuren te beschilderen, wat eigenlijk eene echte Indiaansche bezigheid (tatoueren) moet geweest zijn. Maar ook dit geval schijnt hier niet te bestaan, als men de zuidelijke beweegbaarheid van Lola, en haar gebrek aan alle voor die operatie zoo noodwendige zitleden in aanmerking neemt. Wil men echter tot geenen prijs het geloof aan eene lieve en dergelijke betrekking opgeven, zoo ligt het voor de Beijersche majesteit nog waardigste vermoeden, dat Lola den koning in elke aangename bezigheid welke men, «op zijn Spaansch kussen noemt" onderwezen heeft, voor de hand. Maar waartoe behoeft men in 't algemeen eene zamenkomst en verbinding eens konings met eene dame op het gebied des geslachts speelend over te brengen. Waarom moet men steeds het ergste vermoeden? Is het niet even zoo denkbaar, dat koning Lodewijk in eene zuiver aesthetische betrekking tot Lola gestaan, dat – en dit vermoeden ligt bij de poëtische natuur der Spaansche vrouw bij de hand – dat hij haar zijne gedichten gereciteerd heeft? Men kan vrij daartegen aanvoeren dat Lola dit zelfs onder geen beding lang zou hebben kunnen uithouden, en het haar reeds in de eerste dagen alle lust tot terugkeeren moest benemen, alleen hij, die weet welke betoovering in de declamatie eens gedichts van den dichter zelven ligt, zal deze tegenwerping niet zeer hoog aanslaan.

Laat het overigens daarmede gelegen zijn zoo het wil, ik heb geene verdere stellingen noodig, om het eigenlijke karakter der verbindtenis Lodewijk-Lola voortestellen, want in het voorgaande werd reeds de onwaarschijnlijkheid en onmogelijkheid van partij's bewering onwederlegbaar aangetoond. De aangevoerde gevaren voor Lola zelve en haar vaderland, ingeval zij in zekere

wiens goedkeuring hij prijs stelt, zich verbergt, en de hond *Mercy* blaft hem een dof maar melodieus *bravo* toe, welke treurige uitgang echter den olifant nog schijnt te verwijten van alzoo zijne Afrikaansche majesteit te vernederen voor eene verzameling van lieden, die zoo slecht op hunne twee voeten gaan.

— Berigten uit Madrid melden, dat de tweedragt tusschen de koningin en haar gemaal hoe langer hoe grooter wordt. De koning was voornemens bij afwezigheid der koningin het paleis te Madrid te gaan bewonen. Hij had alles daartoe reeds laten gereed maken. Op hoog bevel zijn echter de deuren van het paleis voor hem gesloten.

— Een in de theater-annalen onbekend voorval gebeurde in de maand Mei ll. in den schouwburg te Albany in de Vereenigde Staten. Gedurende de voorstelling ontstond plotseling in het parterre een algemeene opstand en sprongen de toehoorders op de banken. De Hudson was namelijk sterk gezwollen, zoodat het water in de stad drong. Dit veroorzaakte, dat honderden muizen en ratten, zonder entréebilletten, tot groote verbazing van de directie en het publiek in het parterre verschenen, om zich tegen het water te beveiligen.

NEDERLANDEN.

ARNHEM, den 28. Julij. Op de weekmarkt alhier, van gisteren, heeft, om het nu eens *Provinciaal-Gouvernementeel* uit te drukken, eene kleine « beweging" plaats gehad, waarvan de oorzaak deze was: Eene Pruissische vrouw trachtte, vóór den bepaalden tijd der opening van de markt, 10 ure, aankoopen van aardappelen te doen; het volk zag dit met geene goede oogen aan, begon te mompelen en mompelde voort, tot dat de policie het geraden achtte, opgemelde Pruissische vrouw in « *verzekerde bewaring*" te brengen.

— Wat men ook zeggen moge, het is maar al te waar dat van alle kanten de ontzettende tijding komt dat de *late* aardappelen wederom door dezelfde noodlottige ziekte zijn aangetast.

Wil het bestuur nu nog den uitvoer der aardappelen niet *tijdelyk* verbieden, zoo zal het natuurlijk gevolg zijn dat de voorraad goede aardappelen, de vroeg geplante namelijk, voor zoo verre die niet reeds verbruikt zijn, worden opgekocht en weggevoerd, en de bedorvene ons volk alleen zullen overig blijven om zijn honger te stillen. Mogt het volk hiertegen protesteeren, zoo heeft het bestuur echter nog andere middelen om het den mond te stoppen: namelijk *blaauwe erwten*, zwaar te verteren wel is waar, doch zeer zuinig voor hen die ze bezigt, immers, wie er slechts ééne van in den buik heeft schreeuwt niet ligt weder van honger. (*de Burger.*)

GORINCHEM, den 26. Julij. Heden is hier aanschrijving ontvangen, dat het alhier in garnizoen zijnde flankbataillon van het 3e regement infanterie, onder bevel van den H. E. G. heer kolonel *Wilhelmie*, zich gereed moet houden, om in het begin van de volgende maand naar Friesland te vertrekken, vermoedelijk naar Leeuwarden, terwijl men zegt, dat het vervangen zal worden door het 8e bataillon van het 1e regiment infanterie, thans te Utrecht in garnizoen.

MENGELINGEN.

Galignani's Messenger, een doorgaans zeer goed onderrigt blad, deelt, in zijn nommer van den 21. dezer (*afternoon edition*) een brief uit Breslau mede, waarin men leest: « De uitgebreide aankoopen van land, welke de koning van Holland hier doet, wekken algemeene opmerkzaamheid: hetgeen hij in de laatste zes jaren heeft aangekocht beloopt een waarde van meer dan zes millioen rijksdaalders, ruim tien en een half millioen gulden; ongerekend de uitgestrekte bezittingen waarvan hij reeds vroeger eigenaar was. Een groot gedeelte van het district Münsterburg behoort hem toe, en zijne goederen zullen weldra een klein vorstendom uitmaken, waarvan het gesecularizeerde klooster Heinrichau het middenpunt zal zijn. Deze bezittingen liggen in het vruchtbaarste gedeelte van Silezië."

Waartoe die uitgebreide aankoopen in den vreemde? Zou Z. M. WILLEM II ook met afdankingsplannen omgaan, en, even als zijn vader, in Pruissen zijne dagen willen eindigen?

Wat daarvan zij, men schijnt het te mogen betreuren, dat de koning *der Nederlanden* zijn geld niet liever *binnen 's lands* besteedt; de som, toch, welke zoo uitgestrekte landgoederen in de grondbelasting zouden opbrengen, zou onze berooide schatkist merkelijk stijven en de uitgeputte natie beduidend verligten.

Beschouwt men de zaak alleenlijk uit het oogpunt van 's konings particulier belang, dan, zeker, mogen bezittingen in Silezië voordeeliger wezen; want de belastingen, welke men er aldaar van betaalt, zijn oneindig ligter dan die, welke men er in Nederland van betalen zou; maar breidt men het oogpunt van beschouwing uit, neemt men ook vaderlandsliefde in aanmerking, — dan zou men welligt termen kunnen vinden om aankoopen van land in *Nederland zelfs* aanprijzenswaardiger te achten. Hoe veel onvruchtbaren grond toch hadde men voor de millioenen, die thans, naar verzekerd wordt, in Silezië zijn besteed, vruchtdragend kunnen maken, — aan hoeveel Nederlandsche huisgezinnen ware daardoor niet brood gegeven, hoe aanmerkelijk ware daardoor 's lands welvaart niet vermeerderd!

Ik blijf het dus betreurenswaardig vinden, dat de koning zijn geld niet liever binnen 's lands besteedt. (*Arnh. C.*)

Waarom men de pers wil ketenen.

Volgens de officiele bladen van Beijeren heeft Koning LODEWIJK eene eigenhandige breve van den Paus ontvangen, waarin deze hem zijne hooge tevredenheid over den gang van zijn nieuw gouvernement betuigt. De censuur belette elke logenstraffing van dit schelmachtig bedrog, tot de Pausselijke Nuntius eindelijk een middel vond om bekend te maken dat er geenerlei breve van felicitatie of iets wat daar in het minste op geleek, voor den Koning van Beijeren van den H. Stoel afgekomen was.

Het verwondere toch niemand dat de regeringen zoo gesteld zijn op censuur en boeijing der vrije pers; zoo er toch in alles openbaarheid heerschte en eene vrije pers om de misbruiken aan den dag te brengen, kon er immers noch gestolen, noch gelogen, noch bedrogen worden.

Staat van Nederland.

't Kantoor is geldeloos,
's Lands zenuw magteloos,
De staten moedeloos,
't Verkoopen straffeloos,
De guiten toomeloos,
En de ambten talleloos.
De lasten eindeloos,
De wachters zorgeloos,
De koopman werkeloos,
Een ieder hopeloos,
In somma alles boos.

CORRESPONDENTIE.

Ingevolge verlangen berigten wij het toegezondene goed en wel te hebben ontvangen.

— Het artikel van « een geabonneerde" zal in het volgend No. geplaatst worden.

ADVERTENTIEN.

§ § § De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal. op
§ § Dingsdag den 3. Augustus 1847, des voormiddags
§ ten 10 ure, aan het Venduhuis van *M. D. PRYES*, te Vlissingen, in de St. Jacobstraat, Wijk G No. 69, presenteren te Verkoopen:

Eene partij **MEUBELEN** en **HUISRAAD**, bestaande in Stoelen, Tafels, Bedden, Dekens, Bureau, Spiegels, Koper, Tin, Porcelein, Glas- en Aardewerk, Behangsel-papier, Randen Schoorsteenstukken, Gekleurd Wasdoek op Molton en ander, en wat meer zal worden bijgebragt, waartoe van heden af de gelegenheid bestaat. — Daags vóór de Verkooping voor een ieder te zien.

Steenkolen van Mariemont.

Voor rekening van *A. RUYSCH*, gedurende deze week in lossing, schipper *J. Waele*, met eerste kwaliteit uitmuntende **HAARD- en KAGCHELKOLEN**, van *Mariemont*, door zuivere en voordeelige Brand zeer geschikt voor Haarden, Kagchels en Cuisinières, tot aflevering van dewelke hij zich, bij zijne Begunstigers, beleefdelijk aanbeveelt.

Verwacht SCHAALKOLEN VAN MARIEMONT, alsmede eene lading puike GROVE NEW-CASTELSCHE KOLEN, alles tot zeer billijke prijzen.

VLISSINGEN, 27. Julij 1847.

PARFUMERIEN EN GALANTERIE-WAREN.

Geëerde Stadgenooten van Middelburg!

De ondergeteekende verwittigd UEd., dat hij alhier gearriveerd is met een schoon assortement, bestaande in Porceleine Ornamenten, geschikt voor Cadeaux, nieuw uitgekomen geschilderde Dames Spelden, zoo Witte en roode als gewone Spelden, Braseletten, Mahonijhouten Naai- en Werkdoozen, Thee- en Lepelkistjes, Kapdoozen en meer andere artikelen, Fijne Parfumerien in alle soorten, Borstelwerk, Portefeuilles, Bretels, Tand- en Nagelborstels, Ingelegde Vruchten, Zoja, Limoensap, Engelsche en Fransche Mostaard, Stokjes Banille, Zwitsersche Kaas, Saucijs de Boulogne en meer artikelen, te veel om te melden. Hij hoopt als Stadgenoot de gunst en recommandatie te genieten. Staat met zijn kraam op de Heerenbeurs, de eerste Kraam bij den Burgt, en op de Groote Markt, de derde Kraam in de eerste reek.

Hij zal, als naar gewoonte, zijn Winkel openen op den Langen Burgt No 106, tegen primo December aanstaande.

MIDDELBURG, 28. Julij 1847. M. DE GROOT.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 29. Julij. Sedert den 27. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Wilhelmine, H. Jorges, Rostock, tarwe; Junius, D. Werner, Havre-de-Grace, graan; Adelgunde, J. Smith, New-York, katoen en rijst; die Sonne, J. G. Trahm, Havre-de-Grace; Joseph, T. de Grueby, Cunstad, beide tarwe.

Voor Gend bestemd:

Tiessina, E. P. Mooi, Riga, hout.

MIDDELBURG, den 28. Julij. Den 20. Mei is van Batavia naar deze stad gezeild het fregatschip de Phoenix, kapitein [illegible] J. Kasse.

— Te Batavia is den 26. April aangekomen Zr. Ms. korvet Argo, kapitein ter zee C. van der Hart, van Texel.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

29 Julij 1847.

De Nederlandsche	mudde.	De Nederlandsche	mudde.
O Z. Tarwe (1845)	f .	Z. Gr. Erwten	f .
N. dito dito	- 19.25	W. Witte dito	- .
Witte B. Poolsche Tarwe	- .	Z. Paardenboonen	- .
Nieuwe W. dito	- 20 25	W. Koolzaad	- 12.
N. Rogge f	.	Zomer dito	-
Vreemde dito f	- 11.50	Gort No. 3	- 3
N. Winter garst	- 6-20	" " 2	- 18
Zomergarst	- .	" " 1	- 16
Haver	- .	Raapolie	f 39.00 p
Boekweit (Vreemde)	- ,	Patentolie	- 41.00 -
W. Witteboonen	- .	Lijnolie	- 37 00 -
Dito Bruineboonen	- .	Lijnkoeken f	de 104
W. Paardenboonen	- .	Raapkoeken	- -
W. Gr. Erwten	- .		

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 3 ure
Sluiting des avonds 9 "

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Tuinpoort ten 10 ure.

toestand naar hetzelve had moeten terugkeeren, vallen natuurlijk van zelfs weg; Lola kan niet in verdenking komen, in het gebied der apen of kangaroes verdwaald te zijn, en even zoo min kan van wege eens Wittelbachschen spruits Spanje in zijne taal, het gevaar van koninklijk-Beijersche gedichten en deelwoorden bedreigen.

Maar gesteld ook, dat de bewering van partij waarheid bevatte, dat Koning Lodewijk werkelijk zich niet enkel uit zuivere en platonische beweegredenen, maar op de wijze zijner jeugd met Lola had verbonden, zoo kon uit deze betrekking niet eens eene booze achterklap of berisping, gezwegen dan eene aanklagt tegen Lodewijk gegrond worden. Er ligt wel is waar, in zulk eene betrekking naar de gewone begrippen van zedelijkheid, eene groote beleediging van het morele, en daar Lodewijk gehuwd en vader is, bijgevolg een misdaad tegen de bestaande wetten, welke den echtbreuk met eene tamelijk zware straf bedreigen; maar men vergete nooit, dat de wetten op de moraliteit, in het land slechts voor de onderdanen, hondsvotten, gemaakt zijn; Lodewijk echter is koning, hij is als zoodanig niet alleen boven de wetten, maar ook boven de openbare meeningen gesteld: « hij is voor zijne handelingen slechts God en zijn geweten verantwoordelijk." Een koning is zoo heilig en onschendbaar, dat zijne handelingen in 't algemeen, noch voor de bijzondere noch voor de openbare meening toegankelijk zijn, want een koning is een hooger wezen, hij is stadhouder Gods. Als zoodanig is de opgedrongen Lodewijk ook in de Beijersche wetgeving aangeduid, heeft bijgevolg het regt, niet slechts ongestraft de wetten der zedelijkheid en het land te honen, maar ook elke beoordeeling zijner handelingen in 't algemeen te verbieden.

Maar niet enkel onmiddelijk, maar ook middelijk stonden de Beijersche wetten eene zoodanige verhouding toe, ja zij moedigden den koning nog daartoe aan. Lodewijk laat zich, namelijk, voor zijn persoon en bemoeijingen, alle jaren door zijne getrouwe onderdanen de som van 4 millioenen uitbetalen, eene som waarvan 8000 burgerlijke familien zich behoorlijk mede voeden konden; wanneer nu een enkel mensch voor niets en weder niets eene zoo ongehoorde massa geluksmiddelen ter beschikking gesteld wordt, zoo is dit overigens niets dan eene aanwijzing op onbegrensd genot, eene aanwijzing op de bevrediging aller mogelijke begeerten en neigingen. Door elke 4 millioen, welke de Beijeren hunnen opgedrongen Lodewijk betalen, verklaren zij indirect, dat zij wenschen in hun midden een mensch te bezitten, die in zoo verre almagtig zou zijn, dat hij in staat gesteld wordt, alle lusten en begeerten, die hem in den zin komen te voldoen. Nu kwam Lodewijk Lola in den zin, en niemand kan derhalve iets daartegen intebrengen hebben, als hij dien zin bevredigde.

Maar bij gevolg lag in het eigenbelang des Beijerschen volks eene, hoe ook nog zoo zinnelijke verbindtenis van Lodewijk met Lola. Lodewijk, zoo als gezegd is, is koning, gelijk het heet, wel is waar een constitutionele, en derhalve eigentlijk beperkt, in waarheid echter zoo onbeperkt dat hij in weinige jaren onder den vorm van overteleggen het Beijersche volk voor 32 millioen ongestraft in de nek kan zien. Het is zelfs duidelijk, dat het noodlot des Beijerschen volks grootendeels en in zeer vele opzigten van den wil dezes konings afhangt. Nu is het eene bekende physiologische waarheid, dat goed geluimde menschen hunne onderhoorigen zachter behandelen, dan kwalijk geluimden; weshalve een volk, dat het geluk heeft eenen koning te bezitten niets verstandiger doen kan, als dezen koning, deze zijne voorzienigheid, steeds in een goeden luim te houden, of ten minste God te danken, als hij eenigzints door iemand in eenen goeden luim gehouden wordt. Als derhalve Lola bij de gekroonde voorzienigheid van Beijeren aangename gewaarwordingen opwekte, zoo was haar het Beijersche volk den hoogsten dank verpligt, want als de heer Lodewijk lachte, lachte ook dan niet gansch Beijeren? Juist daarom was het onverantwoordelijk van de afgetredene ministers en met name van den heer Von Abel, dat zij zich tegen de welverdiende verheffing van Lola in den adelstand zoo hardnekkig verzetten. Lola had voorzeker, de zaak uit het standpunt des volks beschouwd, verre weg meer aanspraak op die onderscheiding, die eenige jaren te voren, de heer von Abel ten deel viel. Lola had het verdiend, omdat hare dienst zich uitsluitend op den persoon van Lodewijk uitstrekt; die diensten echter om welke Abel, von Abel gemaakt werd, bestonden grootendeels in begunstiging der Jezuiten, handhaving eener afschuwelijke censuur, systematische volks-domperij, bedriegelijke verkwisting van 32 millioenen, ondermijning van den regts-toestand enz; en moesten derhalve, zoo aangenaam zij voor koning Lodewijk in de praktijk werden, voor het volk hoogst smartelijk worden. De verheffing van stand van beide personen, de geprojecteerde der koninklijke maitresse en de uitgevoerde van den koninklijken minister, grondde zich op denzelfden oorsprong; beide, maitresse en minister, Lola en Abel hadden koning Lodewijk aangename gewaarwordingen bezorgd, alleen met dit onderscheid, dat de praktijk van Lola in de spleen van het aangename verbleef, terwijl die des ministers op het volk terug werkte en hij dit ten volle de tegenovergestelde uitwerking voortbragt. De onwil der ministers omtrent Lola, die hare tegenwoordige betrekking tot Lodewijk reeds hunne [illegible] geworden was, wordt derhalve hoegenaamd niet gebillijkt. Even weinig waren de bemoeijingen der ministers te verontschuldigen om de teedere betrekking tusschen Lodewijk en Lola te [illegible] ken. Naar allen schijn en gelijk reeds de uitvoerige aankl[illegible] wijdloopig bewezen heeft, was de betrekking tusschen Lodew[ijk] en Lola in den hemel besloten, een werk van hoogere tusschenkomst; wat echter Gode vereenigd heeft, dat zullen de mini[sters] niet scheiden. God wilde zijnen vromen en getrouwen kn[echt] Lodewijk, tot dank van zijne veelvuldige hemelsche verdiensten voor klooster-inrigting en Jezuiten-begunstiging, voor lofzang op Maria en andere gedichten, voor censuur, kabinets-justitie [en] andere onderdrukkingen der volks-vrijheid, eene vreugde be[reiden], en daartoe koos hij de bevrediging zijner lievelingsneig[ing] en zond hem Lola toe. Deze goddelijke schikking hadden daar[om] de ministers erkennen en ondersteunen, maar niet moeten tegenstreven.

Hiermede heb ik gesproken, acht ik mij van mijnen [illegible] gekweten te hebben en beveel de beide beklaagden het hoog geregtshof aan tot volkomene vrijspraak van alle schuld.

Hierop verwijderde zich de regtbank, om in raadkamer te vergaderen, en na eenige oogenblikken keerde zij terug, om [het] vonnis uit te spreken. Het luidt aldus:

Na overweging van verschillende gronden, die wij hier niet behoeven aan te halen, zijn Lodewijk van Beijeren en Lola [Montez] aan schending en bespotting van de wetten der zedelijkheid, aan verachting der openbare meening en aan majesteitsschennis der Duitsche natie schuldig bevonden en veroordeelen wij [hen] tot de volgende straffen:

Hunne wederzijdsche busten (afbeeldingen) zullen in Walhalla geplaatst worden.

Dan moet Lodewijk van Beijeren voor de beeldtenis zijns achtkwartiers en Lola Montez voor de beeldtenis zijns voorste deels, knielend om vergiffenis vragen en eindelijk zullen beide in een ijzeren kooi opgesloten en in geheel Duitschland voor geld vertoond worden. Het op deze kunstreis verdiende losgeld zal moeten besteed worden, om Koning Lodewijk in de Duitsche taal [onderrigt] te doen geven.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIENEN.